

16.8.20, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije. (Ž 145,15-16) Amen

PÍSEŇ 171 Bud' Pánu čest, 604 Bud' sláva Bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Oslavujeme tě, Otče náš milostivý, a vzdáváme ti dík za to, že náš život opatruješ potřebnými věcmi. Od tebe pochází i sám dar života a všechno, co život udržuje a chrání. Ty nám dopřáváš sílu i práci, péči našich bližních i nejbližších. Ale ty jsi nám ve svém Synu daroval i chléb z nebe, odpuštění hříchů a dar nového života. Dnes ti zvláště děkujeme i za toto místo, za tento dům, který je vystaven proto, abys tu přebýval ve svém Slovu. Ty nás chceš obléct svátečním šatem milosti a pozvat nás ke společenství, které se schází i díky tvému Synu jako závdavek Tvého Království. Prosíme o posvěcení tvých darů a nás učiň darem, který by se ti líbil. O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen

1. ČTENÍ Mal 3, 1

PÍSEŇ 192 Dobře staví

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Bože všemohoucí, Otče laskavý! Ty chceš, aby tvá církev na této zemi byla odleskem tvého nebeského Království. Vyznáváme, jak mnoho k tomu chybí nám samým i mnoha jiným křesťanům a církvím. Prosíme, buď nám milostiv, trpělivě nás všechny ved' tak, abychom se přece jen stávali nástroji tvého díla. Nedopusť, abychom se stali překážkou pro ty, kteří tě hledají. Dopřej nám tu velkou milost, aby tě ne jeden hledající mohl najít i skrze nás, i na tomto místě. Prosíme tě za církev, k níž patříme. Kolik vzácných darů jsme od tebe přijali i skrze ni, i prostřednictvím těch, kteří nám při vši své nedokonalosti dokázali předat, co sami od tebe přijali. I my bychom chtěli dát dobré svědectví druhým lidem, svým dětem, vnukům, přátelům. Prosíme, přiznej se k nám a ve své dobrotě doplň, co jsme zůstali dlužní, a naprav, co jsme pokazili. Prokaž svou moc i tam, kde zatím vítězí lhostejnost, pýcha, sobectví, kde je lidské jednání poháněno závistí a odtud plynoucí nenávistí. Prosíme, stůj při nás a dej svému lidu vytrvalost a stálost až do příchodu tvého království.

POSLÁNÍ Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal jemu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán. (F 2, 5-11)

POŽEHNÁNÍ Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého budiž se všemi vámi. Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 2, 18-22

Židé mu řekli: „Jakým znamením nám prokážeš, že to smíš činit?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím.“ Tu řekli Židé: „Čtyřicet šest let byl tento chrám budován, a ty jej chceš postavit ve třech dnech?“ On však mluvil o chrámu svého těla. Když byl pak vzkříšen z mrtvých, rozpomenuli se jeho učedníci, že to říkal, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš pověděl.

Zbořte tento chrám, říká Ježíš. Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím, říká Ježíš a myslí to vážně.

A to by se nám tak líbilo tento chrám zbořit a tím se ho i zbavit a nechat někoho povolanejšího, totiž přímo Pána Ježíše, aby ho ve třech dnech znovu postavil. Anebo jinak, zbořit ho proto, abychom si od těch staveb trochu ulevili a zaměřili se více na lidi, co jsou kolem nás a na Pána Ježíše a jeho slovo a jeho jméno a jeho působení. On však mluví o chrámu svého těla, k němuž mají ty naše kostely opravdu dosti daleko a Ježíš mluví spíš o sobě.

A to i v tom smyslu, že mu na to stačí tři dny. Oproti šestačtyřiceti letům, což je skoro jedna generace, úporné dřiny, jemu stačí tři dny. Tři dny je doba, kdy Ježíš vstal z mrtvých, což není úplně málo a současně čas, po který se váš farář vzpamatovává ze svých další bohoslužeb. Pondělí, úterý, kdy má teoreticky volné dny a středa, kdy má sice den úřední, ale ani ten moc nevyužívá.

Ale co znamená stavět chrám na Kristových základech, takže i ve třech dnech. Znamená to stavět ho na tom, na čem se staví třeba i celý evangelický sbor. Ve víře, naději a lásce a teď co to znamená.

Takže víra. Víra je to, o čem se moc nemluví, ale přitom by to bez ní nešlo. Víra je to, za co my sami nemůžeme, ale přitom jsme to my, kdo i o ní vydává svědectví. A víra je to, co by nás mělo spojovat a ne dělit, jako jiné věci. Víra nás drží pohromadě, ve víře se scházíme, ale také rozcházíme, víra je to, co je teď, a ne co bylo kdysi, víra je neobyčejně aktuální, dnes se věří o sto šest, ale s Pánem Bohem je to už složitější. Ve víře je možné i chrám postavit ve třech dnech, protože ani Bůh se v kostele příliš nezdržuje, ale je hezky mezi lidmi. A víra je to, co nás učí mluvit právě i o jiných věcech než stavebních, totiž o sobě, o našich rodinách, ale také o Bohu a o své víře. Víra není jen to, o čem každodenně přemýšlíme, ale o čem také mluvíme.

Takže naděje. Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím. To je naděje jako hrom. Za tři dny to, k čemu Židé potřebovali celou jednu generaci. Ale zde je řeč o chrámu Kristova těla. A to znamená jediné, že naděje není v tom, co je vidět, v množství budov či stavebních parcel, ale v nás, lidech. Naděje je v tom, že si nás Kristus dá opět dohromady a my tak budeme spolu s ním jedním tělem. To je naděje i pro nás, křesťany. Být s ním a být také spolu.

Takže láska. O lásce se prý mluví zdaleka nejhůř, ještě hůř než o víře či naději také proto, že o ní mnoho nevíme.

A je to pravda. Pravdu má každý svou, sice by měla být Kristova, ale my lidé jsme už takoví, že musíme mít svou pravdu, bez níž bychom snad ani nemohli být. Také proto, že si ji dost často pleteme se skutečností, ale to by už bylo na jiné kázání. O pravdě v každém případě víme skoro všechno, ale o lásce? A proč o ní mluví zrovna váš farář? No právě proto. Že o ní toho mnoho nevíme.

Takže láska. Láska je chrámem Ježíšova těla. K lásce patří i tělesnost, vzkříšení z mrtvých, víra Písmu i slovu, které Ježíš pověděl. O lásce jako takové se však nemluví a je to i škoda, o všem možném a jiném ano, ale o lásce ne. Vždyť co by i naši mladí dali za to, kdybychom se s nimi bavili o lásce. A někoho mít ještě není láska, s někým být je láska. Tvořit chrám Kristova těla ve třech dnech se dá jen v lásce, vzkřísit Krista z mrtvých ve třech dnech šlo také jen v lásce a uvěřit tomu, co nám Ježíš říká, dá se opět jen v lásce.

Láska zahání i všechn strach a bázeň, že by se nám opět nemuselo něco povést, láska je to, co dává lidi dohromady, aniž by se museli o něco snažit. Čtyřicet šest let se tu o něco snažíme a pak přijde Ježíš a zvládne totéž za tři dny. Proč? Protože ví, co dělá. Mluví o chrámu svého těla. A to je něco jiného, než na co stále mysleli Židé. Jakkoli to tehdy asi mysleli dobře.

Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím. Nechte to na mně a já už vám to ukážu. A na důkaz toho si jen počkejte a teprve pak uvěříte Písmu i slovu, které vám říkám.

Takže jakže? A co je tím Písmem a slovem, kterému máme uvěřit? Vzkříšení z mrtvých. Ale nejen fyzicky či velikonočně, ale právě ve víře. Uvěřit tomu, že tu nejsme sami, ale s námi i náš Pán a Ježíš Kristus, uvěřit tomu, že má smysl stavět i na jeho základech, i když to tak někdy nevypadá a uvěřit tomu, že budeme-li se držet toho, co nám Ježíš říká, máme i my, můžeme i my žít ve víře, naději a lásce.

Budoucnost je teď. Stačí jen uvěřit tomu, že je tu i pro nás. Jednou mi jedna kamarádka řekla, někdy stačí jen udělat něco jinak, jinak, než jsi zvyklý, jinak než to i ty sám čekáš, něco změnit. A pak se dějí i věci nečekané. Pak může přijít i ta láska. Pak se může i takový chrám postavit za tři dny. Proč by nemohl. Stačí jen chtít. A stavět na Kristových základech. Mluvit o chrámu jeho těla. O čem taky jiném. Budoucnost je teď.

Ostatně i ta víra, naděje a láska je nakloněním k budoucímu, k tomu, co nás čeká a asi ani nemine. Stačí jen chtít. Být spolu a budovat chrám jeho těla, nejen ten vlastní, ale jeho, být spolu a společně něco tvořit anebo to jen nechat na Pánu Ježíši a ten nám už poradí, odpoví a ukáže. Jak se to dělá.

Milí přátelé, nebojme se toho. Všechno jde, když se chce. Dokonce i za tři dny. Stačí tomu jen uvěřit. Uvěřit Písmu i slovu, které Ježíš pověděl. A když říká, zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím, myslí to vážně.

Takže znovu a naposled. Víra, naděje a láska, toť základ všeho, těžko se o nich mluví, ale tak co jiného už. Tři dny, tři ty úplně nejzákladnější pojmy. Na každý den jeden. A platí to i pro faráře. Pondělí víra, že to v neděli dobře dopadlo, v úterý naděje, že to půjde i přes týden a ve středu láska, že to půjde i v neděli. A čtvrtek pátek sem tam nějaké návštěvy. O sobotě ani nemluvě.

A nepůjde to hned. Vždyť i Židé, a to byli nějakí kabrňáci, na to potřebovali celou jednu generaci, kolik potřebujeme my? Nám my i podle Ježíše stačila jen ta víra, naděje a láska. A v nich mluvit i o Pánu Ježíši, jak si to on sám i po nás žádá. Mluvit o chrámu jeho těla a oni se už rozpomenuli. A co my?

Ale nezoufejte, doufejte, měla jiná moje kamarádka v mailu. Nezoufejme, doufejme. Ani Ježíš by to takhle nechtěl. Doufejme v lepší časy, budoucnost je teď, je za rohem a už na nás čeká. Stačí jen nelpět na tom, co bylo, ale vykročit hezky kupředu. Nejlépe za Ježíšem samým. Kam taky jinam.

Když byl pak vzkříšen z mrtvých, rozpomenuli se jeho učedníci, že to říkal, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš pověděl.